

gentagne Gange udtalt, at Sagen skal ordnes ved Lov, og at den ikke skal administrativt ordnes. Det synes mig altsaa ikke, at der er nogen Nødvendighed for at sige, at det bliver nærmere ved Lov at afgjøre, hvorledes der dermed skal forholdes, eller hvorledes denne Sag i det Hele skal ordnes. Det synes mig ogsaa, at den Form, hvori dette Endringsforslag er stillet, har adskillige Vanskeligheder. Det er mig saaledes tvivlsomt, om der ikke skulde være andre Institutioner eller Indretninger, der have fri Postforsendelse, end netop de, der her ere nævnte. Her er nemlig nævnt Autoriteter, offentlige Indretninger og enkelte Personer, „Enkelt Personer“ maa vel være en Modsetning til sammensatte Personer eller moralske Personer. Men moralske Personer ere ikke omtalte, og Ordet „enkelte“ maa jo have en bestemt Betydning. Jeg troer heller ikke, at man under offentlige Indretninger eller forskjellige Autoriteter kan forstaae moralske Personer; thi rigtignok kan en moralsk Person undertiden være en offentlig Indretning, men det er den dog ikke altid. Der er vistnok moralske Personer, der uden at være offentlige Indretninger eller Autoriteter, have fri Postforsendelse. Jeg kan ikke i Dieblisset erindre nogen bestemt saadan; men jeg troer dog, at man vanskelig for Exempel vil kalde Landhuusholdnings-Selskabet en Autoritet eller en offentlig Indretning, og dog troer jeg, at Landhuusholdnings-Selskabet har fri Postforsendelsesret. En anden æret Landssthingsmand, den ærede tredje for sjette Kreds (Orholm), har yttret sig om, at det maaskee var bedre at opstille som et Dnsse en Bestemmelse om, at man maatte ansee det for ønskeligt, at den frie Postforsendelse ophørte. Jeg troer ikke, at det gaar an i en Lov at opstille et saadant Dnsse. En lovgivende Forsamling udtaler sin Villie; derimod forekommer det mig ikke at være ganske consequent at udtale et Dnsse i en lovgivende Forsamling. Jeg kan saaledes ikke for Tiden finde mig foranlediget til at stemme for Udvalgets andet Forslag til den nye § 1.

Ordføreren: Ja, jeg er ganske enig med den ærede Taler, som nylig yttrede sig, i at denne Lovforskrift ikke behøver at optages som

nødvendig for at paaskynde de Foranstaltninger, som Regjeringen ellers kan træffe i denne Henseende. Det er ingenlunde Hensigten og Niemedet dermed; Hensigten er at optage en Bestemmelse, som i og for sig selv er nyttig, men som slet ikke skal bidrage til, at Regjeringen skal paaskynde de Forholdsregler, som den ellers maatte finde hensigtsmæssige. Det er en Foranstaltning, som maa ansees for hensigtsmæssig og rigtig for Postvæsenet og i denne Statsindretnings Lary, som her skal vedtages og ordnes. Jeg har af den ærede 5te Landssthingsmand for 1ste Kreds idag erfaret, at Postbestyrelsen allerede for 20 à 30 Aar siden har gjort det Spørgsmaal om Postfrihedens Ophør til Gjenstand for Overveelse, og jeg har af den høitagtede Finantsminister erfaret, at Postbestyrelsen under denne Sags Forhandling har gjort den samme Anskuelse gjældende. Jeg troer virkelig, at man skylder Postbestyrelsen Tak derfor. Jeg troer, at denne Bestyrelse dog maa ansees at være den, som nærmest og bedst og rettest vil vide, hvad der kan tjene til denne Indretnings Lary, og jeg troer ikke, at man derfor overseer, at der kan frembyde sig Vanskeligheder for at ordne denne Sag, men man skal deraf ikke lade sig strække tilbage. Jeg kan ikke nægte, at det har undret mig meget at see Betænkkeligheder reiste her i denne Sag, som forekomme mig at være langt større end der virkelig er Anledning til. Jeg troer, at man tillægger dette Spørgsmaal en langt større Vægt, end det i og for sig selv fortjener. Jeg vil dog bede det ærede Thing vel at lægge Mærke til, at der her kun er Spørgsmaal om, paa hvilken Maade nogle Breve eller deres Besørgelse bedst skal befordres; det er slet intet foreget aandeligt Arbejde, ingen aandelig Gjerning, som Staten her kræver af sine Embedsmænd; det er en aldeles mekanisk Færdighed, om jeg saa maa sige, at lægge nogle Breve sammen og forsegledem, og jeg kan ikke negte, at det har forundret mig meget, at man lægger saa stor og sær Vægt paa den hele Forholdsregel og Foranstaltning. Jeg tilstaaer, at det kan maaskee, som jeg allerede har yttret forrige Gang, blive lidt vanskeliggere, idet man, istedetfor at man nu kan slippe ved at skrive R. T. paa Brevene, herefterdags